

Debat de Política General

Salvador Illa

Barcelona, 29 setembre 2021

PSC/❤️

Senyora presidenta, senyor president. Senyores i senyors diputats.

Senyor Aragonès, vostès és, em sembla, una bona persona. És correcte, crec que s'hi esforça. Hi posa voluntat. I té tot el meu respecte, personal i institucional. Però això no va, no funciona. El seu Govern no funciona. És un Govern dividit. No hi ha fotos, ni pla de Govern, ni estades de catorze hores de president i vicepresident en un vaixell que ho puguin amagar. El debat d'avui, al que vostè va donar inici ahir, amb una intervenció fluixa i de baix to, ho certificarà.

En un món de canvis de gran abast i molt de fons; en un país, Catalunya, que després de deu anys de mals governs es troba en un mal moment, les seves propostes, les propostes polítiques del seu Govern, són clarament insuficients. I demanen a crits i amb urgència una alternativa que modestament el Govern alternatiu de Catalunya que encapçalo s'ofereix a liderar.

En aquestes quatre parts organitzaré la meva intervenció. El món, el context en què vostè desenvolupa la seva acció de govern; el país, Catalunya, l'estat del país que ha de governar; les propostes que vostè ofereix; i les alternatives que alguns plantegem.

Començaré per la primera part, com està el món, en qui context vostè ha de desenvolupar la seva acció de govern. Estem en un moment de canvis en el món molt ràpids, accelerats i de molta intensitat. Si la gran recessió de l'any 2008 inicia el declivi del capitalisme financer i del neoliberalisme, amb onades socials en forma de populismes que a poc a poc donen pas a plantejaments més constructius, més assenyats; més fructífers, també, com assenyalen Acemoglu i Robinson a "The Narrow Corridor", d'economia de mercat social, la pandèmia del Covid-19 ha posat de manifest les vulnerabilitats de les nostres societats, reforçant-ne la necessitat de la dimensió pública, la necessitat que hi hagi institucions fortes que vetllin per l'interès general, que vetllin per l'interès públic. I si m'ho permet, la vigència dels plantejaments socialdemòcrates.

De fet, Minouche Shafik, economista nascuda a Egipte, Governadora adjunta del Banc d'Anglaterra fins l'any 2017 i actual directora de la London School of Economics planteja, tal i com plantejava a cas nostra Anton Costas, que el que està en joc és ni més ni menys que la redefinició d'un nou contracte social pel segle XXI. Que prengui en consideració els enormes avenços en matèria de tecnologia, d'intel·ligència artificial, l'envelliment de les societats, el feminisme i tota l'agenda verda. Una redefinició del contracte social pel segle XXI, que s'ha de fer en el marc europeu. Europa surt reforçada com a espai polític, després d'aquesta pandèmia, «A Europe united through adversity and recovery, deia literalment, Úrsula Von der Leyen al seu discurs sobre l'estat de la Unió, fa unes poques setmanes. I si algú tenia dubtes d'aquest reforçament de l'espai europeu, crec que queden esvaïts per la forma, per la bipolarització reforçada que es deriva de l'acabament de la guerra d'Afganistan. Ens semblava que, confinats com estàvem, el món estava aturat, i resulta que està canviant. Més de pressa i amb més intensitat que mai. I és important no perdre'n la perspectiva.

Aquest és el context. Com està el país que vostè ha de governar? Com està Catalunya? És veritat, que en matèria de vacunació estem bé. O estem molt millor que d'altres, per posar-ho en termes relatius. És veritat que el país té molta creativitat. És veritat que jo detecto menys energia a la ciutadania de Catalunya, i quietud a la ciutadania de Catalunya.

Però Catalunya està pitjor, molt pitjor del que podria d'estar. Del que li correspon estar per capacitats, per recursos, per potència de país. Molt pitjor del que hauria d'estar. Vegem-ho, si m'ho permeten, amb algunes dades objectives. Primer, en matèria econòmica. Des del 2017 ençà, el trasllat d'empreses fora de Catalunya supera en 4.254, segons dades del Registre Civil, les que han entrat a Catalunya; 4.254. Pèrdua neta de capacitat empresarial. Si des del 2006 al 2016 creixíem al mateix ritme, en termes de Producte Interior Brut, que Espanya, un 1 per cent de mitjana aquests deu anys, a partir del 2017 i fins al 2019, per cenyir-nos a dades pre-pandèmiques, creixem dues dècimes menys en matèria..., en termes de Producte Interior Brut, que la resta d'Espanya, un 2,5 per cent Espanya, un 2.3 per cent Catalunya. I Madrid fa un any va superar –en termes de Producte Interior Brut– Catalunya,

per primera vegada, en molts i molts anys.

Quina és la foto social del nostre país? Tres dades, per no avorrir-los. Un 26,3 per cent de la població de Catalunya està en risc de pobresa o exclusió social, 1.993.100 persones; 105.300 llars no tenen ingressos, això ho diu Càritas, informe de Càritas. I una tercera part dels infants i adolescents estan en risc d'exclusió social. Tenim, també un país socialment dividit. No dic fracturat, dic dividit. Crec que és fàcil constatar-ho. Fa uns dies em preguntava, què uneix als catalans? Com una reflexió que voldria col·lectiva d'aquesta cambra. Institucionalment, cal remuntar-se a juliol de 2005, a la cita que va tenir l'aleshores president Mas amb la comissària de Transport i Mobilitat de la Unió Europea, Violeta Bulc, en aquell moment; per veure un president de la Generalitat reunint-se amb un comissari europeu; juliol del 2015? Psicològicament el país el tenim desorientat, desanimat. Una mica sense esma, no? L'ànima, l'esperit del país, al que feia referència el president Pujol; la moral col·lectiva de la que parlava Maragall, l'esperit de país, no està bé. No està bé, després de deu anys. En definitiva, és la meva opinió, políticament estem assumint un fracàs col·lectiu que es va produir l'any 2017. I jo li he de dir, senyor Aragonès, vostè, vostès han governat aquests darrers anys i en són, en bona part, responsables d'aquesta situació del país. No en són els únics, perquè és un fracàs col·lectiu. Tots hi tenim alguna cosa a veure. Però sí, els principals. Un món amb canvis molt profunds, molt de fons, que agafa Catalunya en un mal moment.

I què proposa, vostè? Què oferia vostè, ahir, des d'aquest faristol? Més del mateix. Reincidir, essencialment, en el mateix esquema dels darrers anys. És veritat, amb alguns canvis, molt, molt tímids, menors, que jo valoro, li he de dir que valoro; però que són molt insuficients i que estan molt lluny del que, almenys a criteri meu, Catalunya, el país, necessita. Voldria, en aquesta tercera part de la meva intervenció, d'aturar-me una mica més? I veurà, en primer lloc, l'orientació política, la fita que vostè fixa per Catalunya; les polítiques –algunes, almenys– de les polítiques que vostè proposa. Els instruments que planteja per assolir-les i l'actitud amb què els afronta. Comencem per l'orientació política. On vol vostè portar aquest país? A culminar la independència, diu. I planteja l'autodeterminació i l'amnistia. És un objectiu, dit amb tot el respecte, irreal i jo crec que impossible d'assolir. I en ser això important, perquè no

ho oblidem, la política és l'art d'allò possible, no és el més important, ni el més preocupant. El més important i el més preocupant és que exclou la meitat dels catalans. No, no..., vostè es torna a erigir en el president de mitja Catalunya. De fet, ahir mirava mig hemicicle, quan pronunciava aquestes paraules, i em va sobtar.

És veritat que parla vostè, i fa bé, de diàleg. Ahir ho canviava per la negociació. Recordin Iceta, diàleg, negociació i acords, per aquest ordre. Com vostè vulgui. Jo parlo de diàleg i negociació, és igual. Vostè en parla i fa bé. Parla del diàleg entre governs. Entre el seu Govern i el Govern d'Espanya. Un diàleg entre governs que provoca desavinences greus a la si del seu Govern. Jo aquí li reconec que vostè no ho té fàcil. I li reconec que ha tingut una actitud ferma, en defensar aquest diàleg entre governs. Tant de bo aquesta fermesa la veiéssim més sovint, si m'ho permet, en el seu capteniment com a president. Senyor Batet, aquí s'ha de moure vostè. No ho veu, que no és possible que no enraonem? No ho veu, que no té sentit? Aquí s'ha de moure, vostè. I, per cert, ningú està per sobre de la llei. S'ha de moure perquè vostè representa un grup que també és Catalunya, i els necessitem a vostès a la taula. Senyor Carrizosa, també a vostè i el seu grup. Senyor Fernández... també a vostè. Hem de jugar tots.

Per què ha de convocar vostè un diàleg entre catalans, senyor president? Miri, jo vaig formar part, amb dos membres més d'aquesta cambra, la senyora Vilalta i el senyor Jové, dels equips que vam negociar la investidura del president Sánchez i vam fer un document molt curt, una pàgina..., no arriba a una pàgina i mitja, que efectivament parlava d'una «mesa bilateral de diàlogo, negociación y acuerdo para la resolución del conflicto político». Jo me'n sento orgullós, d'aquest acord. El darrer paràgraf d'aquest acord, llegeixo literalment, diu: «Esta mesa –llegeixo literalment?– se coordinará con otros espacios de diálogo institucionales y parlamentarios ya existentes, que deberán potenciarse, entre otros, la Comisión Bilateral Generalitat-Estado, recogida en el Estatuto de Autonomía de Cataluña –es va reunir el 2 d'agost, si no m'equivoco– y la Taula de Partits existente en el Parlamento de Catalunya.» Això ho vam signar. Jo li demano que ho compleixi. La comissió bilateral s'ha reactivat, la taula de partits s'ha reunit..., el Govern s'ha reunit, queda la taula de partits, i vull que hi sigui vostè amb el seu partit, el senyor Batet, el senyor Carrizosa, tots. Vull que hi siguem.

Vostè és del Maresme, jo soc del Vallès. Sap què passa amb les rieres del Maresme, l'aigua, quan troba la llera obstruïda, troba un camí per arribar al mar. Passarà el mateix amb el diàleg entre catalans. Si no ho conduïm, trobarà un camí desordenat. Millor que vagi per la llera institucional, que li correspon a vostè de conduir. I li demano, per tant, i li ho torno a demanar, que convoqui aquesta taula de partits a la que el seu grup polític es va comprometre en una negociació en la que jo representava, i amb molt d'orgull, el Partit Socialista de Catalunya.

Anem a les polítiques, a algunes polítiques, de les que vostè va oferir. Em referiré a sis d'elles. En primer lloc, sanitat. Jo no faré política de la lluita contra la pandèmia. No en faré política. Ara comentava abans d'entrar amb el conseller que estem una mica millor, però que hem de ser prudents. Només un parell de coses. No ens han de caducar vacunes, conseller. No ens han de caducar vacunes, perquè al món en fan falta. No faig sang amb això. És més, li reconec a favor seu l'honestedat de reconèixer errors, però no ens han de caducar vacunes, i només deixi'm dir-li també, amb molt *fair play*, que ser conseller de la Generalitat de Catalunya és un honor. En matèria de justícia, dues notes que em preocupen. El 2020 podíem haver creat quatre òrgans judicials i no els vam crear i el 2021 en podíem crear 10 i no els vam crear. Per què? Per què no vam crear un jutjat de família a Granollers per millorar el benestar dels ciutadans de Granollers, del partit judicial de Granollers? Segona nota, Martorell. Fa més de deu anys que hi ha previst un nou edifici judicial. La situació dels jutjats de Martorell és inacceptable. Jo aquí la commino, consellera, a que en aquests dos temes prengui les cartes. Convivència i seguretat, senyor Elena, conseller, vostè sap que ens té al seu costat. Ho sap. Li ho ha expressat el senyor Espadaler i li ho he expressat jo mateix, però no hi podem ser si vostè no hi és. Jo voldria sentir, quan hi ha aldarulls importants a Barcelona, a Tiana, a Llinars. Voldria veure'l, voldria sentir-lo, voldria que comparegués. És preocupant, el que ha passat aquests darrers dies, i vostè ens té al seu costat si vostè hi és, ens té al seu costat. No m'ha agradat que coneguem que 1.200 expedients d'infracció que van instar els agents de Mossos d'Esquadra no s'han tramitat el 2020. M'agradaria que donés una explicació d'aquest assumpte. I escolti'm, si s'ha produït un error, que l'esmeni, però no pot ser, això. Perquè abunda en una de les dues reflexions una mica més de fons que volia fer en matèria de

convivència i seguretat. Primer, cal afermar sense matisos l'autoritat dels agents de l'ordre públic i una forma de fer-ho és tramitant les denúncies que ells posen, sense matisos. I la segona, no ens trobarà a nosaltres en aquest pim pam pum que he vist aquests darrers dies de buscar sempre qui és el culpable per esquivar la responsabilitat. No, no, no ha estat vostè, dic d'altres que s'asseuen en aquesta cambra, grups polítics que s'asseuen en aquesta cambra. A nosaltres ens trobarà en la suma, almenys ho intentarem, en la col·laboració, en la cooperació per resoldre problemes de seguretat i ordre públic a Catalunya que ens preocupen. I, per cert, la majoria de joves de Catalunya són joves que saben gaudir de la festa respectant l'espai públic i respectant els altres, però aquella minoria que no ho fa, a aquesta minoria li ha de caure el pes de la llei, i per això s'han de tramitar les denúncies que fan els agents de l'autoritat.

En matèria d'educació, conseller, si m'ho permet, targeta vermella. Veig que no hi és. Vint-i-sis mil quatre-centes famílies, alumnes, volien cursar el juny la formació professional i no han pogut fer, i ara ens diu que només són 1.300. No, en els números que fa vostè se'n deixa pel camí 18.700. Hi ha 26.000 persones, 26.400, que volien cursar FP i no han tingut resposta i això no és acceptable en un país que vulgui anar endavant. I si em permet un suggeriment, president, quatre responsables en matèria de formació professional: l'Agència de Formació i Qualificació Professional de Catalunya, que depèn de Presidència, depèn de vostè; la Conselleria d'Educació; la d'Empresa i Treball i la d'Agricultura, posem-n'hi una altra i així ho fem encara més fàcil. Posi ordre. Un responsable i que no tornin a quedar 26.400 famílies o persones que volien fer formació professional i no ho poden fer. I, per cert, quan passa això, no hi ha cap problema en acceptar l'ajut de l'escola concertada. S'ha tardat en acceptar-ho. En matèria d'energies renovables, doncs mirin, francament, preocupats. Catalunya en aquest assumpte liderava, va ser la seva primera comunitat autònoma en tenir un parc eòlic, i avui ens trobem a la cua de la transició ecològica. De fet, hi ha hagut projectes per a 10.000 megawatts que estan aturats per indecisió del Govern. El resultat de tot plegat, un molí eòlic en deu anys. Això no ens permet posar-nos..., tornar a ser capdavanters.

Ahir vostè deia, i jo li respecto, que volia acabar amb el «sempre s'ha fet així». Bé, en aquest

cas no, en aquest cas tornem-hi, perquè havíem liderat, ho fèiem bé i potser el que passa és que el que s'ha fet aquests darrers anys no és el correcte. Demano que en aquest assumpte es prenguin decisions, en un sentit o un altre, d'aquests deu mil megawatts que estan encallats per manca de decisió del Govern. En matèria d'infraestructures. Senyor Puigneró, jo li he de reconèixer la seva valentia en tancar un acord per a l'ampliació de l'aeroport Josep Tarradellas Barcelona-El Prat. Li he de reconèixer la seva valentia, però he de lamentar que això finalment no es pugui portar a terme perquè va ser vostè desautoritzat via tuit pel president del Govern. Això merma la credibilitat del seu Govern, senyor Aragonès. Aquest és un episodi de tensió definitori d'una presidència, perquè és una estocada al creixement econòmic de l'economia catalana, és una estocada al creixement econòmic de l'economia catalana. I jo aquí demano un punt més de gruix. Els ciutadans tenen tot el dret, només faltaria, de manifestar les seves opinions, però els governants un punt més de gruix i un punt més de solidesa en les decisions que prenem. I, sobretot, honestetat. Ara la CUP, ara nosaltres que els posem en un parany, va home! Si us plau! Òbviament, ho lamento.

Li reconec el coratge, senyor Puigneró. Lamento, senyor Aragonès, que aquesta qüestió, aquesta cabdal ampliació no hagi pogut arribar a bon port. I dues notes, tres notes positives per mostrar el suport del meu grup, no? Primer els Jocs Olímpics Barcelona-Saragossa-Pirineus. Jo voldria que s'incloués en la denominació també Aragó, perquè no passa res per fer-los conjuntament... ens fa més forts fer-los conjuntament amb Aragó. Crec que és una iniciativa interessant per a Catalunya, sobretot per als Pirineus catalans i aragonesos, no? I crec que està constatat el suport molt majoritari a la iniciativa com perquè la puguem posar en risc buscant l'aval de consultes, que ja sabem què donaran si es consulten a la zona dels Pirineus, un suport afinitiu. També a mantenir la Fórmula 1 a Catalunya. En aquest assumpte, nosaltres estem al costat del Govern, si és que decideix, com espero que faci, tirar endavant.

I en matèria de tota l'agenda feminista que vostè ahir va expressar. Aquest és un assumpte per a nosaltres cabdal també i, per tant, celebro que ahir ho expressés en el seu discurs i sap que en aquest assumpte ens tindrà sempre al seu costat. El món ha de ser un món igual per a homes i per a dones. I, efectivament, s'han de trencar els sostres de vidre que encara

existeixen, menys que fa uns anys, però encara existeixen. Aquí ens té al seu costat. I vull fer –espero no perjudicar les interessades– dos elogis, o dos reconeixements d'anar pel bon camí. En primer lloc, a la consellera Cervera de Drets Socials. Jo aquí podria dir-li a vostè: on és el pla de rescat social? Li podria dir que fa dos anys que es va aprovar un pla estratègic i no s'ha desplegat, li podria dir que tot el contracte programa que volen fer per garantir inversió als ajuntaments, dos anys després de pròrrogues no està en res. Però seria injust, perquè això no li puc atribuir a vostès, és el seu antecessor que li va deixar una mala herència.

En canvi, segons em diuen els companys del meu equip que estan en contacte amb vostè, veiem una bona predisposició. La matèria ens preocupa molt i, per tant, li he de dir que, en fi, ens té en aquest sentit al seu costat. Espero que de les paraules passem als fets. I també a la consellera de Cultura, a la senyora, a la consellera Garriga. Escolti'm, en fi, no ens hem vist. M'he vist amb molts de vostès, m'he vist amb nou de quinze del seu Govern. Vostè, i ho faré amb tots els que m'ho demanin. I no pateixin que mantindrem sempre la discreció deguda, perquè som de la política de la discreció nosaltres, clàssics amb això. Vostè ha generat bona impressió al sector. I per a nosaltres la cultura catalana és cabdal i la llengua, cabdal. I aquí ens tindrà el seu costat. Li dic de debò. Per tant, si mantenim aquesta línia ens tindrà al seu costat. I senyor Aragonès, crec que va ser un oblit, però ahir no vaig sentir mencionar en la seva intervenció per res els ajuntaments i Catalunya no es construeix sense els ajuntaments. Vull que quedi constància, almenys, que aquesta és la visió del meu grup. Catalunya necessita per ser construïda els ajuntaments com a peça no complementària, sinó essencial de la construcció del país.

Anem als instruments què vostè planteja per tirar endavant aquestes polítiques, no? És evident, m'he de referir al pressupost. Al 2021 no tenim pressupost. Vostè es va comprometre a portar-lo paral·lelament a la seva investidura. Tres vegades vam tenir investidura i per tres vegades, com Sant Pere, va negar el seu compromís. Veurem el 2022. De moment, tenim el més calent a l'aigüera. I no estem parlant de poca cosa, 46.057 milions de pressupost de la Generalitat, per despesa no financera 35.565. Déu n'hi do. I gairebé 250.000 funcionaris.

I, per cert, senyor Giró, no se'm molesti, però li he de dir un parell de coses. Vostè ve d'on ve i no passa res, si és que no passa res. Però a vegades dona la impressió que s'hagi de fer perdonar i em fa unes batzegades ideològiques que em preocupen. És a dir, no cal que sigui el més independentista de la cambra, no cal que sigui el més d'esquerres de la cambra. Per cert, independentisme i esquerra, ho he dit diverses vegades, contradicció. Independència, egoisme; esquerra, solidaritat. No cal. Actui, si us plau, com a conseller i ens tindrà al seu costat. Jo ja li he dit, volem un pressupost el 2022. Actui com a conseller. El pla de govern que van presentar ahir, miri, en fi, tres notes per caracteritzar-lo: cap compromís pressupostari en les mesures que planteja; molta repetició de coses que ja figuraven a l'anterior pla de govern que no s'han complert; i, sobretot, potser el més sobtat, que ens genera més sorpresa és un abús de verbs genèrics: enfortir, augmentar, facilitar, impulsar. Facin servir altres verbs: fer, executar, revisar. No tant de futur més de present, que és el que ha de fer un govern: decidir, realitzar, executar. Sobretot, per això, el que més sobta, el que més preocupa del pla de govern és que en aquests primers dies del seu Govern, aquests poc més de cent dies, ha quedat –a mi em sembla que de forma ja irreversible– danyada la credibilitat del seu Govern.

Ho hem vist amb la desavinença en matèria de diàleg entre governs, ho hem vist en l'afer de l'aeroport Josep Tarrés Barcelona-El Prat. Que sense credibilitat o amb la credibilitat, des del nostre punt de vista, tan danyada és molt difícil prendre's seriosament el pla de govern que vostès han presentat, no? Hi ha una omisió que m'ha sobtat també en la seva intervenció i que és el finançament autonòmic. No n'ha parlat. És un recurs essencial. No vaig veure que en parlés i crec que Catalunya necessita lluitar des de les seves institucions per tenir un finançament just. I també em sobten, i vull deixar-ne constància, les seves absències. A Catalunya, quan hi ha incidents d'ordre públic rellevants, jo voldria veure'l a vostè, senyor Aragonès, senyor president, voldria veure'l a vostè en moments... I ara la ciutadania necessita veure el seu president, en aquests moments. I no hem vist... A Espanya, absentant-se de la Conferència de Presidents, on es discutien els fons europeus. Ahir va fer vostè unes crítiques aquí. S'han de fer, en aquests fòrums multilaterals. No passa res per anar-hi a fer les crítiques. Vostè defensa la institució de la Generalitat de Catalunya; defensa Catalunya. És la persona que els catalans han volgut que s'assegui allà. I a Europa. Jo voldria que vostè fes visites a la

Comissió Europea. I em brindo ajudar-lo a poder-les realitzar.

I, finalment, l'actitud. L'actitud és sempre aquesta actitud de «la culpa és dels altres». Si hi ha pèrdua de pes econòmic és perquè Madrid truca perquè se'n vagin les empreses. Si el mal plantejament polític és que tenim un estat, diguem-ne, poc democràtic i repressor. Amb l'aeroport és que ens van posar un parany, perquè hi ha...». Tot, tot sempre és culpa dels altres. Aquí tot ho fem bé; els altres són dolents. Estan mirant com encallar-los i a ells cal atribuir totes les nostres desgràcies. La palla a ull aliè que no ens deixa veure la biga al propi ull. És una actitud poc recomanable. Jo voldria menys queixa; voldria més autoexigència; voldria més esforç. I, fixi's, un cop més, Tarradellas. Tarradellas ja ho deia. Tarradellas ja ho deia, segons ens explica Josep Maria Bricall, i cito textualment: «Es tendeix –atribuint-ho a Tarradellas–, es tendeix a pretendre que ens resolguin els problemes uns altres i busquem culpables fora. Cal que sapiguem governar –deia Tarradellas– i que ens resolguem nosaltres els problemes. Cal un govern efectiu». Fixi's que vigent aquesta cita.

La orientació, per tant, irreal; les polítiques, tímides; els instruments, inexistents, i l'actitud són clarament les d'un govern dividit, que no està a l'alçada del que Catalunya necessita en aquest moment. I jo aquí havia de dir, amb tota modèstia, que hi ha alternativa. Hi ha alternativa. Miri, jo no tinc pressa. Nosaltres no tenim pressa per governar. Però Catalunya sí que té pressa per no perdre ni el temps ni més oportunitats. Cal un horitzó inclusiu per a tots els catalans i les catalanes. L'hem de construir entre totes i tots, dialogant entre nosaltres des del respecte i el contrast franc dels diferents plantejaments polítics que hi ha a Catalunya. Calen unes polítiques creïbles, que afrontin amb decisió els problemes de les societats. Calen els instruments per portar-les a terme, com el pressupost, per exemple, i la presència de representants de Catalunya als llocs on es decideixen les coses. I cal una actitud d'autoexigència que defugui el victimisme tan inoperant com autojustificatiu.

Amb franquesa, des del respecte màxim que li tinc, senyor Aragonès, no veig capaç el seu govern de donar a Catalunya el que Catalunya demana en aquest moment. Constató que avui el seu govern no està a l'alçada i reitero, malgrat tot, la nostra predisposició i la del meu grup

a ajudar a canviar de rumb. Vaig oferir a l'inici d'aquesta legislatura quatre pactes, des del primer moment, en matèria de lluita contra la pandèmia, en matèria de fons europeus, en matèria de renovació de càrrecs i en matèria de pluralisme. Els reitero avui. Fins ara, vostè els ha rebutjat. Està en el seu dret. Jo no li recrimino. Simplement, que quedi constància tant del meu oferiment reiterat com del seu rebuig obstinat. I n'hi afegeix un, un de nou, d'ofertament. Oferiment del meu grup per si no aconseguen, amb majoria d'investidura, aprovar el pressupost perquè estigui vigent l'1 de gener del 2022, sap vostè que ho podem discutir i ho podem parlar amb el meu grup. Per sobre de les nostres conveniències, diguem-ne tàctiques, hi ha els interessos de Catalunya.

I acabo ja. La setmana passada, vam coincidir vostè i jo –i per a mi va ser una alegria– a l'estrena de la temporada del Liceu. Vam veure una òpera de Strauss, Ariadne auf Naxos, Ariadna de Naxos. És una òpera conceptual, que reflexiona sobre l'òpera en si mateixa, també la presència dels diners a l'art. És una festa de l'alta societat vienesa organitzada per un dels prohoms de la ciutat, que encarrega per a l'ocasió dues peces: una òpera i una comèdia més satírica, més bufa. I en el darrer moment, el prohom ordena fusionar les dues peces en una de sola. Les dues, l'òpera i la comèdia satírica en una única, per a desesperació dels seus creadors. I al final de tot, ja a la darrera escena, abans de que caigui –just abans de que caigui el teló– el prohom vienès exclama emfàticament: «Hem estat testimonis –diu ell– d'un experiment ben interessant, però em temo que el futur de l'òpera serà ben diferent».

Senyor Aragonès, no sé si l'experiment del seu govern és o no interessant. El que sí sé és que el futur de Catalunya serà, afortunadament, ben diferent de com vostè el dibuixa. I serà un futur de totes i de tots els catalans.

Moltíssimes gràcies.

